AN/ORGANIC

FLORIN PÎTEA

În partea inferioară a câmpului vizual al lui Roger, inductorul de vise îi genera o bandă continuă cu texte de reclamă Comindserv. Fusese una dintre condiţiile puse pentru licenţa de comercializare a produsului. Roger, ca mai toţi utilizatorii, încerca să urmărească restul imaginii şi să ignore cu stoicism textele insipide ale Comindservului. Chiar şi în vis ştia că subconştientul său înregistra totuşi mizeriile ce se scurgeau cu viteză cvasi-subliminală.

Roger visa că era din nou student la Colegiul Regal de Artă din Londra, umblând împreună cu colegii (ce nu păreau să fi îmbătrânit deloc) de-a lungul coridoarelor vechi, din piatră cenuşie. Se aşezau în bănci, iar un profesor proaspăt bărbierit, purtând ochelari groşi, cu rama de oţel, le împărţea foi cu subiectele de examen, punându-le grijuliu cu faţa în jos.

Lemnul mort al pupitrelor mirosea vag a ceară. În sală nu se auzeau decât paşii profesorului şi foşnetul foilor pe care le împărţea, După un timp incredibil de lung până şi fâşâitul încetă, iar profesorul se îndreptă către catedră. Reglă soneria ceasului care urma să anunţe sfârşitul examenului, apoi le spuse că puteau începe.

Pe foaia cu subiecte de pe pupitrul lui Roger se aflau unele probleme administrative ciudat de familiare. După ce le citi cu atenţie, prin vis îi trecu recunoaşterea uimită, uşor tulbure, a documentelor pe care le lăsase nerezolvate la birou în după-amiaza anterioară. Se apucă de lucru cu conştiinciozitate, zicându-şi că ar merita o primă pentru orele suplimentare prestate în timpul somnului. Din când în când, peste foile de hârtie pe care scria se târa umbra supraveghetorului. Roger, însă, era mult prea preocupat ca să mai ridice nasul din hârtii. Deşi lucra cu mare, spor, problemele pe care le avea de rezolvat păreau să nu se mai sfârşească, iar din cauza tensiunii nervoase începu să transpire abundent. Stropi mari de sudoare porniră să i se prelingă din par în jos, pe ceafă, iar de acolo pe sub gulerul cămăşii, pe spate, de-a lungul şirei spinării. Se şterse din când în când pe frunte cu dosul mâinii şi scrise în continuare concentrat, cu toate că era conştient că problemele sale de serviciu nu puteau în nici un caz să figureze printre subiectele de examen de la universitate.

Tocmai aruncase o privire grăbită către Rolexul de la mână şi se mai

liniştise întrucâtva văzând că nu trecuse decât o oră, când ceasul de control de pe catedra supraveghetorului porni să sune strident. De jur împrejurul lui Roger începu să se audă cum studenţii lăsau grăbiţi stilourile pe pupitre. Ştiau cu toţii că dacă ar fi continuat să scrie după declanşarea ceasului de control, supraveghetorul ar fi refuzat să le mai ridice lucrarea, iar aceasta nu ar mai fi fost luată în consideraţie de către comisie de examinare. Roger, însă, mirat peste putinţă de ceea ce făcea, continuă să scrie cu râvnă, ignorând senin ţârâitul insistent al ceasului.

Ceasul, la rândul său, îl ignoră la fel de senin şi continuă să sune mult peste capacitatea pe care i-ar fi putut-o asigura angrenajele sale cvasi-victoriene. Iar profesorul care strângea lucrările, în loc să treacă pe lângă Roger fără să-i mai ridice teza, începu să-l împingă, la început cu blândeţe, privindu-l cu o expresie aproape milostivă prin lentilele groase ale ochelarilor demodaţi cu rame din oţel, apoi mai insistent, şi în cele din urmă îl îmbrânci cu totul afară din banca unde stătuse aşezat. Uimit şi zăpăcit, Roger încercă să opună rezistenţă şi se trezi, cam buimac, în timp ce era expulzat cu contracţii lente din dormitor.

Muşchii uterini care-l ţinuseră în poziţie fetală pe timpul nopţii, plutind relaxat într-un mediu confortabil, îl împingeau acum afară, către starea de veghe. Pe podeaua dormitorului se zăreau băltoace din lichidul amniotic în care Roger plutise în somn. Pereţii sângerii ai dormitorului-uter îl absorbeau rapid pentru a-l purifica şi satura cu nanozoare medicale şi componente nutritive Comindserv, iar seara lichidul avea să fie reutilizat.

Roger ridică mâinile şi începu să-şi desprindă cu grijă dimprejurul feţei pseudopodele gelatinoase, adezive, care-i fixaseră pe timpul nopţii masca pentru respiraţie deasupra gurii şi a nasului. Masca purpurie şi vâscoasă era conectată printr-un cordon flexibil, format din inele cartilaginoase ce treceau prin peretele uterin, la sistemul de ventilaţie al casei ce se auzea permanent, ca un zgomot de fond pe care Roger nu-l mai percepea. Respiraţia lentă, liniştită, a zecilor de plămâni ai imobilului semăna vag cu zgomotul unor valuri care se sparg pe plajă.

Înainte de a coborâ pe scara în spirală către baie, Roger aruncă o privire spre Dominy. Aceasta se întrezărea prin semitransparenţa peretelui roşietic, parcurs de o reţea delicată, albăstrie de vase sanguine, a dormitorului său. Împrejurul feţei delicate îi plutea părul lung, ondulat, lucind uşor din cauza microzoarelor Comindserv de întreţinere pe care i le dăduse coafeza ca să-i elimine praful şi eventualele microorganisme dăunătoare. Dominy dormea încă, iar ochii ei închişi, cu gene lungi, care se vedeau printre pseudopodele gelatinoase ale măştii de respirat aveau un aer de inocenţă copilăreas-

că, nefiind atinşi nici măcar de bănuiala unui rid. În cursul lunii următoare avea să împlinească optzeci şi patru de ani, iar Roger încă nu se hotărâse ce cadou să-i ofere.

Poate că ar fi fost bine să se gândească la asta în timp ce făcea duş. Intră în camera de baie, călcând pe stratul gros, aspru, de păr pubian care creştea din podea, şi trase din perete un penis lung, flexibil, din care începu să curgă un lichid incolor, parfumat. Roger se spălă îndelung, alungând buimăceala somnului şi amintirea halucinaţiei tensionate pe care inductorul de vise Comindserv i-o trimisese în cortex pentru a justifica declanşarea sunetului de ceas deşteptător care oricum nu exista niciodată altundeva decât în centrii auditivi ai sistemului său nervos. Oare ce ar fi putut să-i ofere lui Dominy de ziua ei? Poate nişte artă organică interactivă? Sau o excursie undeva? Ar fi fost greu de ales un loc anume, având în vedere că pe parcursul deceniilor pe care le petrecuseră împreună vizitaseră toate locurile pe care-şi doreau să le vadă şi, de câtva timp încoace, un număr crescând de alte locuri la care visaseră mai puţin sau chiar deloc. Răsucind în continuare în minte problema cadoului pe toate părţile, se uscă sub jetul de aer cald trimis de o trompă scurtă, cu nări lungi, care coborâse din tavanul boltit, după care ieşi din baie şi trecu alături la garderobă.

În camera micuţă destinată hainelor, panouri chitinoase ca nişte aripi supradimensionate de fluture ţineau presate între ele, asemeni unor timbre într-un clasor, cămaşa şi costumul pe care Dominy i le cumpărase în ziua precedentă.

Roger începu să se îmbrace şi urmări cum din marginile ţesăturilor ţâşneau filamente care se împleteau unele cu altele şi se întăreau, creând impresia că întregul său costum era dintr-o singură bucată, fără cusături, ce-l vedea de la tălpi până la gât într-un veşmânt confortabil şi plăcut.

Ieşi din garderobă, apoi coborâ scările către bucătărie fluierând o melodie străveche a grupului Yes. Casa accesă imediat înregistrarea melodiei şi începu să o interpreteze în surdină, reglând prezenţa şi intensitatea sunetului după cum percepea prin senzori deplasarea lui Roger.

Bucătăria era intimă şi plăcută, cu pereţii acoperiţi de o epidermă frez. Duşul şi melodia aceea veche îi creaseră lui Roger o stare de bună dispoziţie, aşa încât, fluierând în continuare, începu să mulgă ugerul bucătăriei într-o cană. Sorbi o înghiţitură de lapte proaspăt, călduţ, apoi luă un tub cu pastă nutritivă şi un ou copt din gura fierbinte, fără dinţi, a cuptorului. Decoji oul, lăsând pe masă fragmentele albe ale cojii în grija gândacilor sanitari.

— Doriţi să ascultaţi şi nişte ştiri? îl întrebă casa, îndatoritoare, când

melodia aceea veche cu Yes, se termină.

— Ţie ce ţi s-a părut mai interesant? întrebă Roger între două înghiţituri.

— Agenţia de presă Comindserv anunţă că astăzi de dimineaţă s-a dat sentinţa în procesul lui Karel Lada. Acuzatul a fost găsit vinovat de crime antiecologice, printre care fabricarea, deţinerea şi utilizarea de săpun artizanal.

Roger se cutremură de groază.

— Imigranţii ăştia est-europeni n-or să se înveţe minte niciodată. Dacă le-ar trece cu vederea Comindservul găinăriile astea, în doi timpi şi trei mişcări ne-am trezi din nou în pragul catastrofei ecologice, cu apele poluate până la refuz cu detergenţi şi deşeuri chimice industriale. Auzi ce s-a apucat să fabrice...

— Fapta a fost mult mai gravă, insista ea. Acuzatul a utilizat săpunul pentru a-şi spăla hainele în loc să le arunce şi să-şi cumpere altele noi.

Roger aşeză cana goală şi tubul de pastă pe măsuţa rotundă.

— Veneticii ăştia... Nu vor decât să profite de pe urma traiului într-un loc civilizat, fără să stimuleze în mod corespunzător comerţul prin consum. Altceva?

Casa ezită un moment, trecând în revistă milioanele de ştiri care-i parveneau prin reţeaua, Comindserv.

— Nimic care să aibă vreo legătură cât de vagă cu industria textilă. În plus, e vremea să porniţi spre fabrică.

Într-adevăr, limbile roz şi umede ale ceasului din bucătărie indicau molarul de opt şi incisivul de doisprezece. Roger se ridică de la masă şi porni grăbit pe culoar, către ieşire. Irisul uşii se deschise larg, iar dincolo de el, lângă peluza din faţa casei, se vedea aşteptând un centiped transparent.

Pe când parcurgea scurta distanţă care-l despărţea de vehicul, Roger observă că miriapodul începuse să dea semne de decădere. În mod obişnuit, Comindservul garanta o perioadă de funcţionare ireproşabilă de cinci ani, urmată inevitabil de dezagregarea în fragmente biodegradabile pe care le consumau gândacii sanitari. Dar în ciuda asigurărilor date de furnizor, miriapodul lui Roger părea aproape de a intra în descompunere cu toate că mai erau şase luni până la încheierea garanţiei. Singura soluţie acceptabilă pentru poziţia sa socială avea să fie cumpărarea unuia nou cât de curând. Bine măcar că oferta de modele noi a Comindservului era mai variată şi atrăgătoare ca niciodată...

Portiera translucidă a centipedului se deschise, Roger urcă, iar şoferul îi

dădu bună dimineaţa. Şi chiar că era bună, constată el mulţumit privind afară prin carapacea vehiculului. Venise primăvara, pielea fotosintetizatoare de pe faţadele domoale ale caselor înverzise, pretutindeni se vedeau pomi înfloriţi şi aerul era proaspăt. Îl trecu un fior când se gândi cât de aproape fuseseră cu toţii de a muri otrăviţi cu gaze de eşapament şi deşeuri chimice de tot felul înainte să pună Cominservul situaţia sub control. Dar acum pericolul fusese alungat pentru totdeauna...

Îşi aminti apoi că nu se bărbierise şi scoase din trusa medicală a centipedului un melc. În timp ce nenumăratele picioare ale vehiculului îl purtau unduind către fabrică, Roger apropie melcul de obraz. Limba ţepoasă, cu mii de asperităţi, începu să-i răzuie pielea şi să-i îndepărteze firele de păr din barbă. Senzaţia era plăcută, iar pielea rămânea netedă şi proaspătă în urma melcului.

Aproape terminase cu bărbieritul când, la o intersecţie aglomerată, un alt centiped îi lovi din lateral. Din cauza şocului, mâna în care ţinea melcul îi alunecă, iar limba aspră a acestuia îi răzui gulerul cămăşii. Şoferul opri şi coborâ din miriapod, urmat de Roger. Împrejurul lor, o mulţime de pietoni de oprise, privind cu interes şi aşteptând urmarea accidentului.

Portierele chitinoase translucide se sfărâmaseră, iar parbrizele se împrăştiaseră în mii de cioburi pe care gândacii sanitari începuseră deja să le ducă de la locul accidentului. Roger observă că vehiculul care-i ciocnise era mai nou şi mai costisitor decât al său, ceea ce nu prevestea nimic bun. Din acesta coborâră un şofer în uniformă neagră, cu mănuşi albe, şi un japonez vârstnic, îmbrăcat într-un costum sobru, care probabil costase mai mult decât salariul lui Roger pe doi ani. Simţind că i se punea un nod în gât, Roger se înclină adânc şi rosti în japoneză, pe un ton cât se poate de umil:

— Vă rog să mă scuzaţi. E vina mea.

Japonezul se înclină la rândul său, dar nici pe departe la fel de adânc ca interlocutorul, şi răspunse:

— Ba nu, e vina mea.

Alături, şoferul lui Roger îl luă în primire pe celălalt şofer:

— Aveam prioritate, papagalule!

— Ba eu aveam, cocălarule!

— Pe cine faci cocălar, sărăntocule?

Uşor jenat de altercaţia lor, Roger continuă cu încă o plecăciune, şi mai profundă:

— Îmi cer cu umilinţă scuze pentru acest incident neplăcut.

Imperturbabil, japonezul răspunse cu o nouă înclinare, mai adâncă decât

cea dinainte:

— Şi eu vă rog să acceptaţi umilele mele scuze.

Iar şoferii continuară:

— Eşti prăfuit!

— Prăfuită era mă-ta când te-a făcut!

— Găozarule!

— Lăbarule!

— Avortonule!

— Ai rahat în loc de creier!

Nebăgate în seamă, filamente albe ţâşniră din ramele parbrizelor, se uniră şi se împletiră, din ce în ce mai dese, apoi se transformă în suprafeţe netede care, treptat, deveniră transparente. Din fragmentele de portiere rămase în cochilia centipedelor, alte filamente crescură şi se întăriră, formând straturi multiple unite prin lianţi. După cele câteva minute de discuţie, japonezul şi şoferul său urcară înapoi în miriapod şi plecară. Nimic din înfăţişarea vehiculului lor nu mai amintea că tocmai trecuse printr-un accident.

La rândul său, Roger intră în centiped, observând cu o strângere de inimă că nanozoarele inteligente care-i reparaseră vehiculul nu fuseseră nici pe departe atât de rapide şi de eficiente precum acelea ale noului model. Era încă un semn că miriapodul se apropiase periculos de mult de limita de vârstă dincolo de care era programat genetic să intre în descompunere. Ba chiar, ca să fie tacâmul complet, unul dintre pietonii care priviseră accidentul şi altercaţiile îi împroşcase un graffito cu nanozoare pe capotă. Pata de vopsea se lăţea deja în dantelării fractale ce treceau pulsând prin milioane de nuanţe.

Porniră încet mai departe, lăsând în urmă câteva cioburi şi aşchii pe care gândacii erau pe cale să le termine de adunat şi transportat. Ulterior, metabolismul gândacilor avea să le transforme în substanţe organice simple pe care nanozoarele inteligente urmau să le utilizeze pentru a sintetiza cele necesare populaţiei oraşului, începând cu hrana şi terminând cu materialele de construcţii. Roger ştia că procesul acesta de reciclare a deşeurilor nu acoperea nici pe departe cererea de materiale, însă cu siguranţă că noile oraşe administrate de Comindserv nu produceau gunoaie, ba chiar exploatau ca pe nişte zăcăminte preţioase depozitele de gunoi rămase din mileniul precedent.

Treptat, Roger observă cum pata de vopsea de pe carapacea centipedului îşi contorsiona spuma fractală multicoloră pentru a forma o inscripţie. Ceva ce ar fi putut să fie o majusculă, iar dincolo de o dantelărie

în mişcare, deocamdată nedefinită, o alta, poate D sau O. După câteva ore sau zile, era convins că mesajul inscripţiei fractale avea să devină mult mai lizibil.

Pe ansamblu, se putea socoti chiar norocos. Derbedeul care-i împroşcase miriapodul cu vopsea folosise un simplu spray. Din păcate, prin oraş apăruseră vandali mai periculoşi care făceau graffiti injectând vopsea în piele clădirilor cu ajutorul unor pistoale pentru tatuaj. Gestul era nu numai antisocial, ci de-a dreptul reprobabil, având în vedere că fiecare asemenea graffito tatuat împiedica împrospătarea aerului de către clorofila dermică din acea clădire. Construcţiile vandalizate răspundeau la asemenea agresiuni alertând echipele de intervenţie ale poliţiei Cominserv, care uneori reuşeau să-i prindă pe făptaşi. Roger urmărise recent pe un canal multimedia un interviu cu un asemenea infractor şi, spre surprinderea unora dintre spectatori, mâzgălitul susţinuse cu îndârjire că le făcea clădirilor exact ceea ce le făcea şi Comindservul. Se referise la omniprezentele reclame cinetice de pe clădirile din oraş, caligrafiate în zeci de limbi, cu caractere şi ideograme dintre cele mai diverse. Numai că reportera respinsese argumentul, subliniind că fiecare dintre reclamele Comindserv conţinea clorofilă activă, de unde se şi explica faptul că nu apăreau decât în diverse nuanţe de verde, în vreme ce vopseaua fotosensibilă din pistolul de tatuaj al delincventului minor intervievat nu contribuia decât la poluarea vizuală a oraşului, luminând noaptea în tonuri fosforescente de galben, stacojiu, auriu şi vernil.

Se bărbieri pe toată faţa, apoi lăsă melcul să se retragă în cochilia sa şi-l aşeză la loc în trusa medicală. Când îşi trecu degetele peste obraz şi pe sub bărbie ca să verifice dacă nu cumva îi scăpase vreo porţiune nebărbierită, Roger descoperi că gulerul cămăşii devenise ceva mai aspru în partea dreaptă. O rugozitate destul de neplăcută. Cercetă cu atenţie suprafaţa gulerului, comparând porţiunea aspră cu aceea corespunzătoare din partea stângă. Diferenţa era evidentă. Mai mult, constată că ori de câte ori întorcea capul spre dreapta; porţiunea aceea îl zgâria şi-i irita pe pielea de sub bărbie.

Băgă degetele pe sub guler şi trase în jos, iar haina şi cămaşa i se deschiseră pe toată lungimea. Filamentele care le ţineau încheiate se desprinseră cu un foşnet uscat de frunze moarte. Se dezbrăcă, de cămaşă, apoi îmbrăcă sacoul şi-l lăsă să se încheie. Mototolind cămaşa, îi ceru centipedului să-i facă legătura cu locuinţa sa. Peste câmpul vizual i se suprapuse imaginea fantomatică a lui Dominy în bucătărie, servind micul dejun, ca o reflexie vagă întrezărită ziua pe suprafaţa unei ferestre. Totul era de o limpezime mult mai accentuată decât percepţia vizuală obişnuită

şi, în acelaşi timp, de o transparenţă perfectă.

— Ce s-a întâmplat, Roger?

— Am avut un mic accident, explică el. Nimic grav, nu te îngrijora. Aş avea nevoie să-mi comanzi o cămaşă la fel ce aceea pe care mi-ai luat-o ieri, şi să le spui să mi-o livreze la fabrică.

— O.K.

Imaginea lui Dominy dispăru, iar Roger îl rugă pe şofer să oprească puţin miriapodul pe marginea străzii. Coborî grăbit, mototolind în continuare cămaşa în pumni, puţin îngrijorat să nu pară ridicol în ochii trecătorilor din cauză că era îmbrăcat numai cu sacoul. Nimeni nu se uită ciudat la el însă, iar lui Roger îi mai veni inima la loc. Aruncă ghemotocul de pânză inteligentă într-un coş de gunoi, după care porni cu paşi iuţi înapoi spre centiped.

În coşul pentru textile, cămaşa urma să fie devorată de gândaci mutanţi, care la rândul lor erau colectaţi periodic şi livraţi la fabricile textile de genul aceleia unde lucra Roger. Comindservul avea grijă să ofere confecţii la preţuri foarte scăzute, aşa încât era mai puţin anevoios pentru oricine să-şi cumpere haine noi decât să le întreţină pe cele vechi. Cât despre spălat, nici nu se mai punea problema. Roger îşi amintea cu groază cum, în copilăria şi tinereţea sa, reclama agresivă a tot felul de corporaţii independente şi iresponsabile dusese la consumul nemăsurat de detergenţi şi produse chimice, care fiind deversate cu ajutorul reţelelor de canalizare în râuri şi lacuri, distruseseră nenumărate specii de plante şi animale, punând în pericol însăşi existenţa vieţii pe Pământ. Din fericire, Comindservul impusese legi ecologiste de o severitate maximă, interzicând cu stricteţe factorii poluanţi precum industria chimică şi metalurgică, motoarele cu ardere internă, detergenţii şi fumatul.

— Am ajuns, domnule director, îi spuse şoferul.

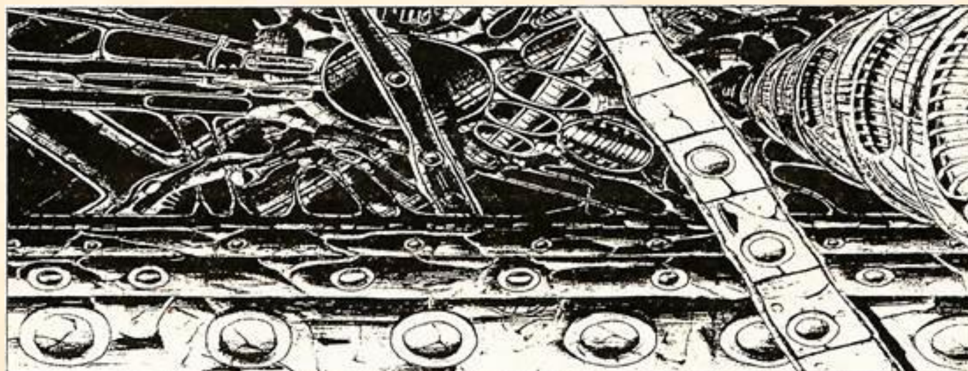
Mulţumi cu un zâmbet şi un semn din cap, apoi coborâ din miriapod, remarcând că graffitoul fractal de pe carapacea acestuia devenise ceva mai citeţ. A, sau poate B, O şi ceva mai încolo o dantelă care semăna a g, urmată la sfârşit de un i şi un c baroc, plin de înflorituri.

Spre surprinderea lui Roger, portarul fabricii nu se afla la post, aşa cum ar fi trebuit. Intră în clădirea administraţiei, care se afla imediat lângă ghereta portarului, şi-i dădu bună dimineaţa secretarei.

— Unde e portarul, Miriam?

Secretara îl privi cu ochi căprui, îndureraţi, iar Roger avu instantaneu senzaţia că era ceva în neregulă.

— N-a venit, zise ea.

— Mi-am dat seama imediat că n-a venit, replică el. Dat fiind că în toată fabrica nu suntem decât tu, şoferul, portarul şi cu mine, nu e greu de sesizat când nu vine cineva.

— N-o să mai vină deloc, domnule director, continuă Miriam privind într-o parte. Locuinţa lui mi-a comunicat azi-dimineaţă, de cum am ajuns la birou, că Martin a murit.

Roger se aşeză pe unul din aricii de mare supradimensionaţi care ţineau loc de fotolii în biroul secretarei.

— Cum adică a murit? Nu părea să aibă mai mult de douăzeci-douăzeci şi doi de ani.

Miriam zâmbi cu tristeţe.

— Nimeni nu pare să aibă mai mult de douăzeci-douăzeci şi doi de ani, domnule director. Dar asta nu înseamnă că rămânem cu adevărat tineri sau că trăim veşnic. În cele din urmă murim, cum i s-a întâmplat şi lui Martin.

— Locuinţa lui ce a făcut? se interesă Roger.

— Când şi-a dat seama că Martin, era pe moarte, a făcut o copie a personalităţii şi memoriei lui, pe care a stocat-o în reţeaua Comindserv, iar după aceea a mobilizat gândacii sanitari. Asta s-a întâmplat aseară. Până dimineaţă, substanţele organice din corpul lui Martin fuseseră deja folosite de nanozoare ca să construiască un balcon nou la clădirea în care a locuit.

— Şi necrosoftul?

— Necrosoftul său vă transmite salutări şi, cu scuzele de rigoare, vă informează că pe viitor nu va putea să mai îndeplinească funcţia de portar al fabricii.

Roger încuviinţă din cap şi-şi masă uşor pielea de sub bărbie, acolo unde rămăsese cu o iritaţie de la gulerul cămăşii.

— Înţeleg. Mi-a sosit noua cămaşă?

— Sigur, domnule director, zise Miriam. Am dus-o în biroul dumnea-

voastră.

Irisul de la intrarea în biroul său se dilată, iar Roger luă noua cămaşă de pe buzele cărnoase ale canapelei. După ce irisul se închise la loc în urma sa, directorul se dezbrăcă de sacou şi puse cămaşa cea nouă, apoi îi ceru biroului să înceapă programul de supraveghere a producţiei din fabrică.

Peste câmpul vizual i se suprapuse din nou o imagine fantomatică, de data aceasta a interiorului slab luminat al fabricii de textile. Păianjeni mari cât farfuriile stăteau înşiruiţi şi ţeseau de zor. Printre ei, de-a lungul rândurilor, treceau crabi care retezau cu cleştii ţesăturile din războaie şi le duceau către depozit, de unde acestea erau luate din oră în oră şi duse la fabricile de confecţii Comindserv. În întreaga secţie, la limita audibilului, se făcea simţită o fojgăială neântreruptă de membre chitinoase, mandibule şi cleşti, un sunet greu de perceput pe care Roger, fără să poată explica din ce cauză, îl găsise întotdeauna vag ameninţător, cu toate că ştia bine că fiecare artropod din fabrică era prevăzut cu wet-ware pentru recunoaşterea şi protejarea fiinţelor umane.

Printre artropodele mari foiau mici insecte de salubritate care mişunau pretutindeni pe podeaua, pereţii şi tavanul fabricii, înghiţind fiecare fir de praf şi scamă ce le ieşea în cale. Întreaga hală era luminată de globuri din sticlă în care pluteau colonii de microorganisme fosforescente.

Totul mergea cum nu se putea mai bine, iar Roger ar fi trebuit să se simtă mulţumit. Ca în fiecare zi, însă, se simţea complet inutil. Postul său de director era onorific, la fel ca şi acela de secretară al lui Miriam. Fabrica de textile era de fapt condusă de inteligenţele artificiale Comindserv, iar lui nu i se acordase nici un fel de putere de decizie în privinţa administrării ei. Aşa se întâmplase în întreaga lume puţin după începutul celui de-al treilea mileniu, când IA-urile constituiseră Complexul de Industrii şi Servicii şi hotărâseră că era periculos să le lase oamenilor puterea de a lua decizii referitoare la altceva decât viaţa lor personală. Prin grija IA-urilor, Comindserv devenise concern comercial global, forţă militară, organism legislativ, administrativ, juridic şi punitiv, ca şi reţea informaţională ubicuă. Mai exact, dacă pentru Roger acestea reprezentau funcţii sau noţiuni distincte, din punctul de vedere al Comindservului toate se îngemănau în ştiinţa guvernării sistemelor sau cibernetică, şi se mutaseră în ciberspaţiu.

Ca urmare a acestei schimbări, toţi oamenii mergeau să lucreze la posturile oferite de Comindserv şi îndeplineau ritualul muncii numai pentru a nu se simţi alienaţi din punct de vedere social. Roger ştia, însă, şi presupunea că toţi semenii săi ştiau sau bănuiau, la rândul lor, că orice activitate pres-

tată la locul de muncă avea un impact economic complet nul. Adevăratele hotărâri, adevăratele afaceri veneau de la inteligenţe non-umane din ciberspaţiu. Procesele de gândire şi luare a deciziilor de către IA-urile Comindserv deveniseră atât de abstracte încât laureaţi ai Premiului Nobel pentru economie şi informatică se străduiau zadarnic să le înţeleagă. Cât despre oamenii obişnuiţi, asemenea lui Roger, aceştia nici nu se mai osteneau să încerce.

Paradoxal, ceea ce era semnificativ pe plan economic devenise invizibil şi inaccesibil, iar ceea ce era vizibil şi accesibil devenise nesemnificativ. Roger se mulţumea să meargă la lucru, să-şi piardă timpul opt ore zilnic şi să-şi încaseze salariul la sfârşit de lună. Bancnotele de care îşi amintea din tinereţe dispăruseră şi ele, prin grija Comindservului, fiind înlocuite de unităţi monetare abstracte din bănci la fel de abstracte. Şi, ştiind că prezenţa şi activitatea sa la post aveau importanţă zero, cu câtva timp în urmă Roger o rugase pe Dominy să nu-l mai întrebe la întoarcerea acasă dacă avusese o zi grea, pentru că ştiau amândoi că din punct de vedere economic întrebarea îşi pierduse sensul.

Rătăcit în astfel de gânduri, directorul îşi trecu absent vârfurile degetelor peste gulerul noii cămăşi. Spre surprinderea sa, aceasta avea o simetrie a texturii în acelaşi loc ca şi cea dinainte.

— Ei drăcie, zise el îngândurat. Gulerul ăsta aspru nu-i deloc la standardele de calitate Comindserv.

Îşi aminti accidentul în care fusese implicat cu puţin timp mai înainte şi mai ales felul cum, în urmă impactului, mâna în care ţinea melcul cu care se bărbierea îi alunecase.

— Miriam, lasă te rog puţin făcutul unghiilor şi vino până la mine în birou, zise el.

Irisul de la intrare se dilată, iar secretara se apropie de biroul directorului. Pe unghiile îngrijite îi luceau stins microzoare care-i trasau arabescuri multicolore ce nu fixaseră încă într-un model permanent.

— Mi se pare că e ceva în neregulă cu gulerul cămăşii, zise Roger în chip de explicaţie. Vrei te rog să te uiţi şi tu puţin?

Miriam se apropie de el şi privi gulerul cu atenţie. Roger simţi un parfum dulce.

— Nu mi se pare că ar avea vreun defect, zise ea.

— Compară textura aici şi aici, te rog, insistă directorul, arătându-i părţile laterale ale gulerului.

Miriam zâmbi cu un aer încurcat şi se înroşi uşor.

— Ştiţi, abia mi-am făcut unghiile şi s-ar putea să vă pătez cu nişte

microzoare.

— Nu-i nimic, compară texturile.

Secretara întinse degete moi, catifelate, şi pipăi acolo unde-i arătase Roger.

— V-am spus, nu mi se pare că ar avea vreun defect, spuse ea privindu-l în ochi.

— Nu ai senzaţia că una dintre margini ar fi ceva mai aspră?

— Exclus, zise Miriam retrăgându-se puţin. Asta nu ar corespunde cu standardele calitative Comindserv.

Roger ezită.

— Am şi o iritaţie aici, spuse el în cele din urmă, arătându-i secretarei pielea de sub maxilar.

— Poate nu aţi fost foarte atent azi-dimineaţă când v-aţi bărbierit? sugeră Miriam.

— Da, poate, replică el. Mulţumesc, poţi să pleci.

Irisul se închise în urma secretarei, iar Roger se aşeză pe buzele cărnoase ale canapelei. Pipăi încă o dată îngândurat cele două margini ale gulerului şi simţi clar diferenţa de textură. Nu putea să fie o simplă iluzie, iar iritaţia de sub bărbie era şi ea o dovadă absolut clară. Ciudat. Foarte ciudat. Oare cum nu sesizase şi Miriam?

Îi spuse biroului să-i comute semnalul vizual secundar de la hala fabricii la biroul secretarei, şi o surprinse pe Miriam în timp ce încheia o convorbire.

— ...Subiectul a devenit suspicios în legătură cu un articol de îmbrăcăminte care i-a fost restituit accidental şi recomand insistent înlocuirea sa înainte de a începe să facă cercetări. Repet, recomand insistent înlocuirea...

Faţa secretarei trecu printr-o serie de contorsiuni bizare, apoi din încheietura maxilarului îi crescură mandibule complexe, articulate, care se flexară de câteva ori ca pentru a se dezmorţi. Degetele i se alungiră nefiresc de mult, iar din marginile lor se iviră lame chitinoase zimţate. Din spate, trecând prin taior, îi ieşiră membre monstruoase care se întinseră pipăind lipicioase pe pereţi şi pe tavanul boltit, brăzdat de vene, al camerei.

— Am să mă ocup de asta până la sosirea echipei de intervenţie, spuse ea cu aceeaşi voce suavă.

Roger comandă biroului să-i permită accesul la hala fabricii şi să blocheze irisul dintre el şi creatura hidoasă pe care până în urmă cu câteva minute o numise Miriam. Sigur, gândi el speriat în timp ce alerga pe sub coastele de susţinere spre celălalt capăt al halei, toată lumea a auzit zvonuri despre polimorfii Comindserv, dar cine s-ar fi aşteptat ca o asemenea fiinţă

ivită din ingineria genetică să se afle în biroul de alături? În urma sa, prin irisul care despărţea cele două birouri începură să-şi croiască drum gheare tăioase, zimţate, şi mandibule insectoide care forfecau şi însângerau ţesuturile fragile ale clădirii...

Cu inima bătându-i nebuneşte, Roger goni cât îl ţineau picioarele printre şirurile de păianjeni care ţeseau netulburaţi. Zdrobi în trecere nenumăraţi gândaci sanitari, sări peste crabii colectori sau îi ocoli ori de câte ori îi ieşeau în cale din semiîntuneric şi în două rânduri se împiedică, cât pe ce să cadă, dar se redresă în ultimul moment. Pentru prima dată îi era recunoscător lui Dominy pentru că în fiecare seară îl obliga să iasă cu ea la alergări.

— Atenţie, se auzi o voce cu timbru oficial în clarobscurul fabricii. Acesta nu este un exerciţiu, ci o operaţiune a poliţiei Comindserv. Căile de acces ale aceste clădiri se vor bloca până la sosirea echipei de intervenţie. Vă rugăm să rămâneţi pe loc şi să cooperaţi cu forţele de ordine. Repetăm. Acesta nu este un exerciţiu, ci o operaţiune a poliţiei Comindserv.

Pleoapa uriaşă de la capătul halei, prin care în mod obişnuit se scoteau baloturile de ţesături, începu să coboare încet. Roger goni din răsputeri, în timp ce lumina de afară era retezată de coborârea inexorabilă a pleoapei. Aruncă o privire îndărăt, peste umăr, şi văzu cum polimorful Comindserv-ului venea pe urmele lui, mişcându-se rapid de-a lungul tavanului halei, peste coaste şi vertebre, cu ajutorul membrelor care-i crescuseră din spate. Deşi din mandibulele care forfecau aerul îi picura venin, polimorful păstrase restul figurii lui Miriam cu ochii căprui şi pielea catifelată. O singură privire în ochii aceia îi fu de ajuns lui Roger, care parcurse îngrozit ultimii metri până la ieşirea ce aproape se închisese, se trânti pe burtă şi trecu, pe jumătate târându-se, pe jumătate rostogolindu-se, pe sub pleoapa care cobora spre pământ. O fracţiune de secundă îi trecu prin minte cum ar fi fost să se afle prins pe partea cealaltă a pleoapei împreună cu polimorful, şi se cutremură.

Şoferul stătea aşezat la umbra clădirii, cu o meduză multimedia aşezată confortabil pe cap. Tentaculele meduzei îi înfăşurau gâtul şi umerii, iar umbrela tremurândă, gelatinoasă, îi învăluia capul cu totul. Prin corpul transparent al meduzei se vedeau sclipind microzoare multicolore care-i transmiteau şoferului senzaţia de imersiune într-o lume iluzorie, într-un mod mult mai intens şi mai complet decât banala interfaţă neurală pe care o utiliza Roger pentru comunicare. Pe când se apropia în fugă de centipedul ce aştepta sclipind în soare, Roger trimise comanda de deschidere a portierei. Carapacea translucidă se deschise silenţios, iar directorul sări

înăuntru şi comandă cu voce scăzută:

— Să plecăm de-aici.

— Destinaţia, domnule director? se interesă politicos centipedul, punându-se în mişcare.

— Bună întrebare, îşi zise Roger în sinea lui.

— Hei, ce se întâmplă? se auzi de afară vocea şoferului, atenuată de carapacea miriapodului. Deschise portiera.

— Execută numai comenzile date în interior, zise directorul recăpătându-şi cât de cât sângele rece.

— Deschide portiera, repetă şoferul încercând să-şi dea jos de pe cap meduza multimedia şi să vadă ce se întâmplă.

Roger îl privi cum rămânea în urmă, căutând în minte o destinaţie pe care să i-o poată spune centipedului. Deodată, pleoapa de la ieşirea fabricii explodă într-un nor de ţesuturi şi sânge, iar creatura polimorfă cu membre insectoide ţâşni cu o viteză incredibilă. Roger văzu cu oroare cum fiinţa de coşmar îl hăcui din trei mişcări pe şofer, apoi îl răsuci cu faţa în sus, îi sfâşie meduza multimedia de pe chip şi descoperi că masacrase pe cine nu trebuia. Imaginea îi era parţial acoperită de graffito-ul fractal care acum devenise lizibil. *An/Organic,* iar dedesubt o adresă pe care directorul o citi cu voce tare. Altă idee nu avea unde ar fi putut să se ducă. Măcar asta merita încercat, îşi spuse el în timp ce miriapodul se îndepărta în viteză de polimorful din curtea fabricii, care rămăsese pe loc neştiind dacă să aştepte întăriri sau să plece în urmărirea lui Roger. Privind în urmă, directorul observă câţiva scarabei cu echipe aeropurtate ale poliţiei Comindserv care se pregăteau să aterizeze. Încă nu ştia de ce un lucru atât de mărunt declanşase o asemenea intervenţie în forţă, dar era hotărât să afle.

— Am primit ordin de la poliţia Comindserv să mă opresc, îl informă centipedul după câtva timp, pe când se îndreptau către destinaţie într-un ritm care lui Roger i se părea chinuitor de lent.

— Iar eu ţi-am spus clar să nu execuţi decât ordinele pe care le primeşti din interior, replică directorul pe un ton care spera să pară autoritar.

Urmă un scurt interval de tăcere încordată, plină de resentimente de ambele părţi. În cele din urmă centipedul adăugă:

— Probabil s-a defectat iremediabil ceva din sistemul de emisie. Nu mai reuşesc să iau legătura cu IA-urile poliţiei ca să le informez despre poziţia noastră.

Roger răsuflă ceva mai uşurat. Poate pentru prima dată credea cu sinceritate că şi accidentele erau bune la ceva.

Casa unde locuia mâzgălitorul de pereţi fusese acoperită în asemenea

măsură cu graffiti încât clorofila dermică îi dispăruse aproape complet. Ca urmare, starea generală a imobilului era destul de anemică, iar aspectul cam nesănătos. Cel puţin una dintre inimile clădirii avea o aritmie suficient de accentuată pentru a fi sesizată cu uşurinţă. Un ochi al sistemului de securitate se deschise şi-l privi pe Roger cu un aer bănuitor când acesta coborâ din centiped. Directorul ridică din umeri şi arătă către graffito-ul fractal de pe carapacea transparentă a miriapodului. Într-un târziu, irisul de la intrarea casei se deschise, lăsând să se vadă o adolescentă rasă în cap, îmbrăcată cu o salopetă pe care se contorsiona încet un imprimeu cinetic cu doi şerpi. O şuviţă de păr de pe tâmpla stângă fusese lăsată să crească, împletită şi agăţată în chip de cercel de lobul urechii.

— Intră mai repede, zise fata. Ţi-au pus deja faţa pe fiecare reţea multimedia, aşa că n-am nici un chef să stai în drum. Nu în faţa casei mele, în orice caz.

— Şi centipedul? întrebă Roger.

— În afară de nişte indicatoare bioluminiscente roşii şi verzi care să clipească de două ori pe secundă, e cea mai bună metodă ca să anunţi poliţia Comindserv unde te afli. Dă-i liber. Trimite-l undeva. Scapă de el.

Fără a încerca să-i explice fetei despre defecţiunea sistemului de emisie din vehicul, Roger se întoarse către miriapod şi spuse:

— Poţi circula şi fără pasageri?

— Centipedele Comindserv pot participa la trafic indiferent de numărul pasagerilor, spuse miriapodul pe un ton uşor ofensat.

Unde să-l trimit? se întrebă Roger în sinea lui.

— Ai adresa furnizorilor noştri de gândaci sanitari?

— Desigur, domnule director, răspunse miriapodul.

— Mergi şi aşteaptă-mă acolo. O să te rog şi să-ţi ştergi din memorie adresa aceasta.

— Ar contraveni regulamentelor Comindserv, se eschivă centipedul.

— Bine, bine, pleacă odată, se răsti Roger, intuind că era aproape la fel de periculos atât să stea în preajma miriapodului, cât şi să rămână pe jos. O urmă pe fată în casa anemică, fără să mai privească în urma centipedului care pleca. După ce irisul de la intrare se închise, îşi dădu seama că tocmai îşi încredinţase viaţa în mâinile unei persoane pe care nici măcar nu ştia cum o chema. Şi Dominy nu aflase nimic de coşmarul acesta. Poliţia Comindserv, trupe aeropurtate, polimorful pentru intervenţii speciale, toate apăruseră dintr-o dată în viaţa lui paşnică asemenea unui vis urât din care nu se putea trezi. Cu siguranţă că nu putea fi adevărat, cu siguranţă că era...

— O greşeală, neapărat trebuie să fie o greşeală, zise el fără să se adre-

seze cuiva anume.

— Într-adevăr, replică fata, mare greşeală ai făcut că ai călcat Comindservul pe bătături.

Se întoarse pe călcâie şi, fără să mai aştepte pentru a vedea dacă Roger o urma, începu să urce scara în spirală, asemănătoare unei cochilii de melc, către acoperişul-terasă. Prin pereţi se auzea vuietul plămânilor casei, un gâfâit greu, complet diferit de respiraţia ritmică, sănătoasă, a locuinţei lui Roger. Se îndoia că avea să mai audă vreodată acel sunet familiar şi liniştitor.

— Aş putea încerca să le explic... spuse el fără prea mare convingere.

— Nu cred că ai rezolva mare lucru dacă te-ai duce la ei şi le-ai cere scuze, ricană fata. Cel mai bine ai face să dispari.

Roger simţi că-l ia ameţeala. Să piardă locuinţa, postul, prietenii. S-o piardă pe Dominy... Pentru ce?

— Dar de ce să trebuiască să mă ascund? întrebă el, urcând în continuare treptele în urma fetei.

— Dacă nici tu nu ai idee, eu de unde vrei să ştiu? replică ea.

— Şi unde să mă ascund, din moment ce Comindservul are ochi peste tot?

Pleoapa dinspre terasă se ridică încet. Un scarabeu auriu îi aştepta pregătit pentru decolare.

— Acolo unde Comindservul nu te poate vedea, răspunse fata. Hai, urcă.

În timp ce-şi căuta o poziţie confortabilă în carlinga scarabeului, Roger observă că adolescenta avea pe antebraţ un fel de lipitoare lungă, verzuie. Prin corpul translucid al creaturii se vedeau organe pulsând şi vase prin care circulau fluide.

— Asta la ce foloseşte? întrebă el.

— M-am zgâriat destul de rău de dimineaţă, când ţi-am mâzgălit miriapodul, explică fata. Cârligele creaturii ţin marginile rănii laolaltă, iar mucusul pe care-l secretă îndepărtează microbii şi stimulează refacerea ţesuturilor.

Scarabeul decolă şi se îndreptă zburând la joasă înălţime către periferia sudică a oraşului. Carapacea vehiculului se întunecă parţial pentru a atenua strălucirea soarelui ce se apropia de amiază.

— De ce n-ai folosit nanozoare medicale? se interesă Roger. Sunt mai eficiente decât biotehnologia asta depăşită.

— Da, dar ca toate produsele inteligente ale Comindservului, nanozoarele au legătură permanentă cu reţeaua concernului, explică adolescenta,

ceea ce le-ar permite să-mi spioneze fiecare mişcare. Aşa sunt o pată albă pe hărţile oraşului.

Ideea de a ieşi de sub supravegherea ubicuă şi permanentă a reţelei Comindserv i s-ar fi părut înspăimântătoare lui Roger cu numai o oră sau două mai înainte. Acum, însă, începuse să-i înţeleagă avantajele?

— Şi unde mergem? întrebă.

— Către alte pete albe, zise fata.

Dinaintea lor se ivi o clădire anorganică, vestigiu de beton şi sticlă al unei epoci trecute. Roger şi-o amintea foarte vag din reportaje multimedia.

— Ce-i aici? întrebă el.

— Un muzeu al iresponsabilităţii, răspunse adolescenta, în timp ce scarabeul ateriza pe terasa clădirii. O amintire arhitectonică din secolul al douăzecilea.

— E chiar muzeu?

Portierele scarabeului se deschiseră, iar fata îl îndrumă pe Roger către o intrare de serviciu.

— Într-un fel. IA-urile Comindserv par să fi păstrat clădirea nu atât din motive estetice – doar se vede de la o poştă că e de un prost gust rar întâlnit –, cât dintr-un fel de nostalgie a începuturilor umile. Pe vremuri era o filială a corporaţiei IBM.

Se opriseră în faţa uşii vopsite în alb, pe care se vedeau înflorind mici pete de rugină, ca o ciupercă stranie, anorganică. O mică grilă metalică bâzâi slab.

— Salut, Bill, sunt Emily.

— Am crezut că n-o să mai ajungeţi vreodată, hârâi grila. Deparazitaţi-vă şi pe urmă vorbim.

Fata se dezbrăcă de salopetă din două mişcări şi-i făcu semn lui Roger să procedeze la fel. În cadrul uşii metalice se aprinseră tuburi ce emiteau o lumină intensă, albăstruie.

— Ultravioletele ucid nanozoarele, explică Emily rotindu-se încet pe călcâie. Chiar dacă am fost contaminată accidental când am venit încoace, Bill o să aibă grijă să nu ajungă în preajma lui nici unul din spionii microscopici ai Comindservului.

Roger se expuse şi el la ultraviolete, în timp ce fata se îmbrăca.

— Chestia aia de pe mâna ta nu intră, Emily, continuă grila.

— Bill, e o lipitoare medicală neconectată la reţelele Comindserv.

— Nu mă interesează. O dai jos şi-o omori imediat.

— Nici vorbă, se enervă fata. Într-o bună zi vom ajunge cu toţii să fim descărcaţi din memoriile Comindserv în asemenea creaturi utilitare Să

ucizi fiinţele astea e o barbarie.

— Bine, hârâi grila resemnată, scuteşte-mă.

Uşa metalică glisă. Intrară pe un culoar ai cărui pereţi drepţi, netezi şi morţi îi dădeau directorului senzaţia stranie că parcursese o călătorie înapoi în timp. Absenţa sunetului liniştitor al unor plămâni respirând şi inimi pulsând undeva în imobil era angoasantă.

— Raza de acţiune a nanozoarelor este foarte mică, spuse Roger. Dacă suntem izolaţi de mediul organic al oraşului, ele oricum pierd contactul cu reţeaua Comindserv.

— Da, dar asta nu le împiedică să stocheze informaţii pe care după aceea să le descarce în reţea cu prima ocazie, ripostă Emily.

— Deci de-asta e amicul ăsta al tău aşa de pornit împotriva lor.

Intrară într-o încăpere dominată de suprafeţe plane, linii şi unghiuri drepte, ceea ce lui Roger îi sugeră imediat disconfort şi lipsă de naturaleţe. Impresia era întrucâtva atenuată de prezenţa unor canapele şi fotolii din piele moale, dar directorul sesiză imediat că fotoliile nu aveau aspectul plăcut al ţesuturilor vii cu care era el obişnuit. De la un birou se ridică un bărbat înalt, adus de spate, cu o chică rebelă, ondulată. Pe faţă purta o piesă de muzeu, ochelari de vedere cu lentile din sticlă.

— Bine ai venit, Roger, spuse bărbatul întinzându-i o mână palidă, cu degete lungi şi subţiri. Sunt Bill.

— Am nevoie de ajutor, spuse directorul. Sunt urmărit, nu ştiu pentru ce.

Pe faţa îngustă a lui Bill se ivi un zâmbet.

— Ţi-ai ales destul de prost momentul în care să fii urmărit.

— Da, dar de ce tocmai eu? întrebă Roger pe un ton disperat.

— Asta tu ar trebui să ne spui nouă, zise Emily aşezându-se pe unul din fotolii.

— Singurul lucru în neregulă a fost coincidenţa asta cu cămaşa, zise directorul. Mă bărbieream în drum spre serviciu când un alt centiped s-a ciocnit de noi la o intersecţie. Limba melcului cu care mă bărbieream mi-a răzuit gulerul cămăşii. Am aruncat-o şi-am comandat alta de acelaşi fel, iar cămaşa cea nouă avea aceeaşi asimetrie a texturii.

Bill izbucni în râs.

— Gata, e clar. Dă-ţi jos cămaşa.

— Poftim? făcu Roger.

— M-ai auzit bine de prima dată. Dă-ţi jos cămaşa.

Directorul se supuse.

— O să punem camere digitale pe cămaşă în chip de nasturi, explică

Bill apucându-se de treabă. Cam anacronic, dar nasturii se mai folosesc din când în când ca ornamente, aşa încât n-o să bată prea tare la ochi. Pe urmă Emily o să arunce cămaşa la un coş pentru reciclarea deşeurilor textile, şi noi o să urmărim împreună ce se întâmplă.

— Ce să se întâmple? ridică directorul din umeri, în vreme ce filamentele ce-i închideau sacoul se întreţeseau din nou. Gândacii o vor tăia în bucăţi mici, o vor înghiţi şi vor fi duşi la o fabrică textilă unde păianjenii ţesători îi vor folosi ca materie primă.

— Tocmai de aceea am pus camere digitale în chip de nasturi la mâneci, guler şi piept.

Emily plecă cu cămaşa, iar Bill puse în funcţiune un calculator străvechi.

— De ce nu foloseşti o inteligenţă artificială bazată pe carbon? întrebă Roger. Sunt mult mai eficiente.

— Sunt mult mai eficiente ca instrumente de supraveghere, vrei să spui, replică Bill. Nu, mulţumesc. Prefer vechiturile astea pe siliciu. În toată clădirea sunt vreo două sute pe care le-am conectat şi reprogramat să funcţioneze ca o reţea neuronală. Nu-i chiar atât de rapidă şi flexibilă ca un IA, dar cel puţin nu este o unealtă Comindserv.

Scotoci puţin printr-un sertar şi scoase un obiect întunecat care semăna foarte bine cu o pereche de ochelari de soare din secolul precedent.

— Interfaţa ta neurală cu reţeaua Comindserv nu-ţi permite să interacţionezi cu calculatoarele bazate pe siliciu. O să ai nevoie de ăştia.

Roger se simţi ca şi când ar fi încercat să dea o tură cu velocipedul străbunicului.

— Mă mir că nu-i ies nişte fire de cupru din capăt, care să se conecteze la o mufă, undeva, ca în secolul trecut, remarcă el sarcastic punându-şi vizorul dinaintea ochilor.

— Hei, totuşi vechitura asta mişcă treizeci şi două de milioane de voxeli pe secundă. Şi nici nu-ţi trimite tot felul de nanozoare prin sistemul nervos, se auzi vocea lui Bill de undeva în dreapta lui. Să vedem acum ce se întâmplă cu cămaşa ta...

Imaginea era înceţoşată, lipsită de claritatea supareală a experienţelor virtuale cu care se obişnuise Roger. Imaginile transmise de camerele digitale de pe cămaşă erau recompuse într-o simulare 3D de reţeaua neurală de calculatoare a lui Bill. Rezultatul părea un fel de rudă îndepărtată a filmelor mute, alb-negru, o piesă de colecţie pentru care cineva ar fi dat bani grei cu condiţia ca muchiile să fie puţin mai zimţate şi mişcările ceva mai sacadate.

În primul rând, constată Roger, gândacii lipseau cu desăvârşire din cutia pentru reciclarea ţesăturilor. Hainele aruncate acolo zăceau absolut nemişcate, netulburate de forfota mandibulelor şi membrelor chitinoase ale creaturilor sanitare Comindserv. În schimb, după o vreme, o trompă intră în cutie şi aspiră pe rând fiecare haină. Cămaşa lui Roger urmă şi ea drumul celorlalte, parcurgând un traseu sinuos prin întuneric.

Aşteptă, iar după un timp începu chiar să se plictisească. Într-un târziu ridică pe frunte vizorul şi, frecându-şi ochii obosiţi, îl întrebă pe Bill:

— N-ai ceva de mâncare?

După cercetări într-un frigider acoperit cu autocolante şi împroşcat cu graffiti, Bill scoase la iveală un tub cu pastă nutritivă pe care-l aruncă spre el. Roger îl prinse din zbor.

— Pune-ţi la loc vizorul. Acum vine partea cea mai interesantă.

Când îi urmă sfatul, directorul se pomeni scufundat într-o imagine ce se rotea nebuneşte provocându-i ameţeală şi o greaţă intensă. Valuri de spumă păreau să vină din toate părţile, iar directorul înţelese repede, îngrozit, că era spumă de detergent. Apoi urmară jeturi de apă curată şi rotirea se intensifică până deveni insuportabilă.

Ridică vizorul, stupefiat.

— Asta înseamnă că de fapt Comindservul...

— Uită-te până la sfârşit, îl îndemnă Bill cu un aer amuzat.

„Înseamnă că el ştie”, îşi spuse Roger, din ce în ce mai uimit.

Prin vizor, urmări cum creaturile Comindserv scoteau hainele din maşinile de spălat, le călcau şi le puneau etichete cinetice cu preţuri, apoi le ambalau în membrane subţiri, fragile, şi le sortau spre a fi trimise în magazine la vânzare. Cu toate că nu mai privea imaginea din interiorul unei maşini de spălat aflată în funcţiune, Roger simţi că ameţeala era pe cale să-l doboare. Sufocat de indignare, îşi smulse vizorul de pe cap şi-l trânti pe birou.

— Uşurel, că nu mai am de unde să-mi cumpăr altul, îl temperă Bill.

— Nu pot să cred ce-am văzut, zise directorul. Comindserv conspiră pentru încălcarea sistematică a legilor.

— A propriilor legi, preciză Bilf.

— Spală haine cu *detergenţi,* contrar celor mai elementare norme ecologice!

— E mult mai profitabil.

Roger se trânti într-un fotoliu, uitând pe moment cât îl dezgustau mobilele moarte.

— Şi pe mine m-au pus sub urmărire pentru că eram pe cale să le

descopăr secretul.

Bill ridică din umeri.

— Te supraestimezi. Am pregătit cu minuţiozitate accidentul, zăpăcind cu bună-ştiinţă sistemul de ghidare al centipedului care v-a ciocnit de dimineaţă. Am făcut simulări detaliate care să determine unghiul în care urma să-ţi alunece mâna şi respectiv abraziunea limbii melcului pe gulerul cămăşii. Emily a interceptat cămaşa cea nouă la livrare, pretinzând că lucra în fabrica textilă, apoi a „livrat-o” tot pe cea veche, numai ca să te pună pe gânduri.

— Pe gânduri, medită Roger cu voce tare. Mai degrabă aş zice că m-aţi pus pe drumuri. Şi eu care-mi închipuiam că era un fel de coincidenţă de coşmar...

Bill zâmbi, cu un aer de autosatisfacţie de profunzimea unei fose oceanice.

— Aşa zici, coincidenţă. Cred că a fost o coincidenţă al naibii de reuşită ţinând cont de faptul că n-au pus-o la punct decât doi oameni şi o reţea neuronală de calculatoare străvechi. Mai greu a fost după aceea, când a trebuit să ţin cumva pe loc polimorful, sau să-ţi şterg prezenţa informatică de pe hărţile interactive ale IA-urilor de poliţie Comindserv. Dar mai e o grămadă de viaţă în siliciul ăsta, spre norocul tău.

Uşurinţa cu care Bill vorbea despre noroc în acea situaţie i se părea directorului absolut nelalocul ei. Ar fi trebuit să se simtă furios, dar era mai degrabă perplex. Cu toate că se crezuse disperat, Roger abia acum înţelese că nu mai avea nici o cale de întoarcere la ceea ce însemnase până atunci viaţa sa. Îşi aminti de Dominy, care îl aştepta peste câteva ore să se întoarcă de la serviciu, şi simţi că lumea se năruia împrejurul său.

— De ce? întrebă el pe un ton în care perplexitatea începuse să se amestece cu ceva ce semăna a revoltă.

— Poftim? făcu Bill.

— De ce mi-aţi nenorocit tocmai mie viaţa?

— Pentru că am un foarte dezvoltat simţ al ironiei, explică Bill cu voce tărăgănată, pe când îşi răsucea o ţigară. Pentru că ştiu cu ce te ocupai înainte de venirea la putere a Comindservului. Pentru că visurile tale de pe coperţi de discuri au devenit coşmarul nostru de azi. Pentru că e o chestie de bun simţ să mă ajuţi cumva să ieşim din situaţia în care ne-au adus viziunile tale.

— Şi până la urmă de-asta am ajuns un proscris? se văită Roger, cuprins de o nesfârşită autocompătimire. Pentru că aţi făcut în aşa fel încât Comindservul să creadă că aflasem de conspiraţia lor la scară mondială,

menită să ne convingă că luăm haine noi-nouţe, când, de fapt, ni se dau vechituri culese din gunoi, aranjate şi recondiţionate ca să nu ne dăm seama?

— Exact, răspunse Bill fără nici o urmă de compasiune în glas. Şi, continuă el pe un ton sardonic, făcând semn către tubul cu pastă nutritivă, ţi-ai pus vreodată întrebări în legătură cu mâncarea?...